

Reisverslag Filipijnen 16 t/m 31 oktober 2011

Stichting VeloVelo

Zondag 16 oktober

Rond 13.00u treffen we elkaar bij de incheck balie van vliegtuigmaatschappij Emirates. Het inchecken verloopt vlot. We drinken nog een kop koffie met onze families en zij lopen gezellig mee tot de douane. Rond de geplande vertrektijd van 15.30u staat ons vliegtuig klaar om ons naar Dubai te brengen. Onderweg krijgen we een lekkere maaltijd en kijken we 2 films.

Maandag 17 oktober

Rond 00.30uur landen we op het vliegveld van Dubai en verbazen we ons over de enorme drukte hier. Veel vluchten vertrekken in de nacht, dus het is op het hele vliegveld erg druk. We lopen wat door de winkeltjes en zien vele fraai versierde spullen. Om 3.00u zitten we in het vliegtuig en vallen we nog voor vertrek in slaap. We krijgen nog net mee dat we een half uur later dan het geplande vertrek de lucht in gaan, maar zijn daarna weer snel vertrokken. We worden pas na een uur of 5 weer wakker en krijgen direct een lunch geserveerd van thaise curry. Marjolein heeft er lekker van gegeten, Linda kon het nog niet aan op dit tijdstip. We proberen wakker te blijven de laatste 2 uur, maar het lukt niet. Dus

redelijk uitgeslapen landen we in Manila. Na alle formaliteiten en het halen van onze koffers gaan we op zoek naar Cynthia. Dit blijkt nog een flinke klus, we weten immers niet hoe ze er uit ziet! Gelukkig vallen wij goed op in de menigte en vinden we elkaar. Samen met haar man ontvangt ze ons en brengen ze ons naar ons hotel, Manila Pavilion. We slapen hier 2 nachten, welke gesponsord zijn door reisbureau Geesink uit Hardenberg, erg fijn voor ons! (Alle overige nachten, vluchten en dagelijkse benodigheden als eten en transport tijdens deze hele reis is overigens 100% voor onze eigen rekening, net als de reis van vorig jaar).

Na het inchecken loopt Cynthia mee naar onze kamer en nemen we de planning van de komende dagen door. Ze ligt redelijk op 1 lijn met onze gedachten en wensen en we spreken af elkaar morgen om 10 uur te ontmoeten voor een afspraak met de behandelend arts van Mabel. We lopen nog even door de wijk, eten bij een gezellig Italiaans tentje en bereiden de vragen voor die we met de arts van Mabel willen bespreken.

Dinsdag 18 oktober

Om 9.00u vertrekken we uit het hotel op weg naar het kinderziekenhuis in Manila. Na 1,5 uur rijden vanwege de drukte komen we er aan. Cynthia laat ons het ziekenhuis zien en de kamer waar Mabel heeft gelegen. Het ziekenhuis ziet er redelijk uit, de kleuren zijn vrolijk, de kamers netjes. Na ongeveer een uur wachten, komt de dokter ons ophalen. Ze vertelt ons over de geslaagde operatie en de plannen voor de toekomst. Mabel zal vrijdag nog een afspraak hebben bij dr. Legazpi en daar wordt besloten of er nog een tweede operatie wordt uitgevoerd. Dat zou dan het sluiten van het voorhoofd zijn. Een cosmetische ingreep om haar gezicht te herstellen, is nog niet ter sprake. De arts die we spreken verwacht nog veel vooruitgang te zien bij Mabel als

haar ouders haar veel stimuleren. De artsen zullen een revalidatieprogramma adviseren in het ziekenhuis bij Casat in de buurt. Als andere optie kan zij kortdurend therapie aan huis krijgen waarbij ouders leren om haar zo goed mogelijk te stimuleren. We zijn erg benieuwd morgen als we haar gaan opzoeken.

's Middags hebben we de oom van Ivy opgebeld. Ivy verblijft bij haar oom en tante in Manila om hier naar high school te gaan. Het niveau van de school is hoger dan de school in Casat en de leerlingen krijgen hun schoolgeld en uniform van de burgemeester. Ivy heeft het erg naar haar zin op deze school en maakt veel vorderingen. Ze behoort tot de top 5 van haar klas en doet er alles aan om hiertoe te blijven behoren. Ze wil namelijk arts worden en haar ouders hebben geen geld, dus ze probeert zo een scholarship in de wacht te slepen.

Haar oom haalt ons op bij het hotel en brengt ons naar de school van Ivy, aan de andere kant van Manila, dus weer een flinke rit. Als Ivy ons ziet, schrikt ze en is ze heel erg blij om ons te zien. We laten haar de les afmaken en ontmoeten haar weer bij het huisje van haar oom en tante. We gaan graag wat met haar eten en we nemen haar en haar oom mee naar de Mall of Asia waar zij een restaurant mag uitkiezen. We verwachten dat ze een keten als McDonalds of Jollibee kiest, maar ze gaat voor een gerecht met rijst. En zo belanden we bij de Japanner. Erg lekker gegeten en Ivy heeft verteld over het leven in Manila. Ze mist haar familie in Casat, maar wil graag in Manila blijven, omdat ze hier de kans heeft om te gaan studeren. We trakteren haar op een paar mooie oorbellen.

Woensdag 19 oktober

Om 7 uur zitten we klaar in de lobby van het hotel. Cynthia komt ons samen met haar man en broer ophalen. We gaan op weg naar Pampanga om Mabel te bezoeken. Haar tante komt ons tegemoet en brengt ons naar haar huis waar Mabel samen met haar moeder en zus verblijft. Als we binnenkomen ligt Mabel op de grond te slapen. Ze wordt wakker gemaakt en is hier niet blij mee, maar al snel stopt ze met huilen. Dan zien we pas goed hoe het echt met Mabel gaat. Vorig jaar zagen we een energieke en vrolijk pratende peuter, nu zien we een peuter die weinig geluid maakt, haar rechterarm en -been niet kan gebruiken, niet

zelfstandig kan zitten en haar hoofd niet in balans kan houden. Ook zien we dat Mabel af en toe een absence krijgt. Heel soms zien we een glimp van de Mabel van vorig jaar; een heldere blik en guitige ogen. Ze is geïnteresseerd in de pop die we voor haar meebrengen, ze knuffelt ermee en aait over het gezicht. We beseffen ons goed dat de operatie nog maar een week geleden is en dat het allemaal best heftig voor Mabel is geweest. We horen van haar moeder dat het elke dag beter met haar gaat. Na een stukje gebak en een drankje nemen

we alle bonnetjes in ontvangst en gaan we op pad richting Casat. Na 11 uur rijden komen we eindelijk aan bij het hotel in Bayombong, er waren veel wegopbrekingen, files en het slechte weer deed ook geen goed. Moe vallen we ruim na middernacht in slaap. Morgen naar de school van het voedselproject!

Donderdag 20 oktober

Voordat we naar de school gaan, kopen we nog wat buitenspeelgoed op de markt voor de kinderen op school. We weten de weg naar Casat in 1x te vinden en komen rond 9.30u aan bij de school. Directrice Norla vangt ons op en leidt ons de klassen rond. De kinderen zijn erg enthousiast als ze ons zien en springen op. Sommigen laten trots hun schoolspullen zien of lezen een stukje voor uit hun lesboek.

Hierna nemen we het voedselproject met Norla

door en laat ze ons de foto's zien onder het genot van een kopje champignonsoep. Norla heeft een keurig kostenoverzicht bijgehouden. Ook zijn er schema's van de gewichtstoenames van de kinderen en sinds vorige maand is Norla begonnen met het

bijhouden van de leerprestaties. Daar zijn we heel blij mee, want wie weet kunnen we samen met Norla aantonen dat goed voedsel een positieve bijdrage levert aan de schoolprestaties van de kinderen. Weer een stapje dichterbij onafhankelijk- en zelfstandigheid voor de kinderen!

In de pauze wagen we ons met onze camera's naar buiten, wat een chaos! We hebben wel veel leuke foto's en filmpjes kunnen maken. Morgen worden we weer verwacht voor een officieel ontvangst.

Na dit bezoek gaan we bij de familie Ambatali langs

en maken we een afspraak voor vanmiddag met Julius en Robert. We lunchen in het hotel. Met Julius bespreken we zijn resultaten op de Universiteit. Hij heeft het erg naar zijn zin op de Universiteit en haalt goede cijfers. We spreken af dat hij ons vaker op de hoogte houdt dan het afgelopen jaar.

Met Robert spreken we het kippenproject door. Vijf van de zes families hebben 3x 20 kuikens grootgebracht en weer verkocht en zijn net gestart met de vierde lichter. Eén familie is niet gestart, want zij hebben aan Robert aangegeven de kippen

niet goed te kunnen verzorgen, omdat de ouders van het gezin allebei werken. Robert maakt ons duidelijk dat alle families hun kippen met winst hebben verkocht. Er zijn geen exacte bedragen bekend, er is alleen een stapel bonnetjes. Ze zijn hier niet gewend om een administratie bij te houden. Ze hebben immers ook zelden geld.

Toch vragen we door. Robert is in het gesprek niet helemaal duidelijk wat er met het geld is gebeurd, behalve dat er af en toe nieuwe kuikens zijn gekocht. Maar er is geen geld afgelost, er staat niets op de rekening. Kortom, een aantal vragen rondom de toekomst voor dit project. Vanavond zal Robert de bonnetjes die hij heeft, verwerken in een document, welke we morgen gaan bespreken.

Tijdens het avondeten schuift de directrice van de school, ook aan. Zij vertelde vanmorgen dat ze heel goed is in het geven van massages. Marjolein wil dit graag ervaren, dus een massage is snel geregeld. Pijnlijk maar wel lekker zijn de woorden die bij de massage passen. Snel gaan we slapen, want morgen wacht er weer een drukke dag.

Vrijdag 21 oktober

Na het ontbijt komen we op de afgesproken tijd van 9.30 uur bij de school aan. Daar worden we door de leerkrachten en leerlingen samen met hun ouders ontvangen. We mogen plaatsnemen op de eerste rij bij het podium. Een programma wordt ons uitgereikt en we kijken uit op een grote poster achter het podium, waarop onze foto en het logo van VeloVelo staat. Na de openingspeech van de coördinator van het voedselprogramma volgen optredens van alle klassen, zang en dans wisselen elkaar af.

Directrice Norla vertelt de aanwezigen over de start van dit project, vorig jaar rond deze tijd. Zij bedankt de stichting voor haar steun aan de kinderen van Casat. Ook wij mogen een kort woordje zeggen en maken van dit moment gebruik om de school van wat buitenspeelgoed te voorzien. Alle deelnemende kinderen aan het voedselproject zingen nog 'Heal the World' van Michael Jackson en brengen ons tekeningen en bedankkaarten. Het is een hele mooie ceremonie die we afsluiten met een kopje koffie met de leerkrachten en Norla.

Hierna bezoeken we de deelnemende families aan het kippenproject. Wat tijdens deze gesprekken heel duidelijk wordt, is dat alle families de kippen elke keer met winst verkocht hebben en pas geleden zijn gestart met de 4e lichter. Maar geen enkele familie heeft geld afgelost. Met deze gegevens trekken we

ons terug in het hotel waar we tijdens de lunch alle gebeurtenissen nog eens op een rijtje zetten. We spreken af om aan het einde van de middag terug te gaan naar Casat voor een nieuw gesprek waarbij alle families aanwezig zijn. In dit gesprek zullen we het belang van het terugbetalen nog eens duidelijk vertellen; als de families terugbetalen, kan er namelijk een nieuwe familie starten!

Inmiddels is Julius gearriveerd en gaan we met hem naar de Universiteit. We willen graag weten of

we zijn studiegeld direct aan de universiteit kunnen overmaken. Na het bezoek aan diverse mensen, inclusief de directeur, blijkt dit niet het geval te zijn. Julius laat ons nog zien waar hij les heeft en welke vakken het komende semester op zijn rooster staan.

Samen met Julius keren we terug naar Casat. We komen bijeen in het kantoor van Norla op de school. De families zijn al aanwezig. We complimenteren de families met het feit dat ze bij elke verkoop zoveel winst hebben gemaakt om ze vervolgens duidelijk te maken dat het de bedoeling is om met een deel van de winst de lening af te betalen.

We vertellen de families nogmaals de werkwijze van het project; een familie krijgt een lening om het kippenproject te starten, voert het kippenproject zelfstandig uit en heeft een jaar de tijd om de lening terug te betalen. Van het terugbetaalde geld, kan dan een nieuwe familie uit Casat starten.

De families zeggen het begrepen te hebben en gaan naar huis. Wij voeren nog een gesprek met Robert en zijn vrouw. Hij heeft alle bonnetjes meegenomen en we helpen hem een overzicht te krijgen. We rekenen alles na en maken hier een overzicht van. Uit dit rekenwerk blijkt dat Robert zijn werk best goed gedaan heeft, alleen door het ontbreken van een schema en een goede uitleg is er veel verwarring ontstaan. Door het op deze wijze, samen, uit te zoeken, wordt er weer nieuwe duidelijkheid geschept. We laten Robert deze manier van werken zien en drukken hem het belang van transparant werken nogmaals op het hart.

Rond 21 uur gaan we terug naar het hotel, waar we direct na het eten Cynthia, die continu alles vertaald voor ons en de families, moe naar bed sturen. Wij zitten nog tot ver na middernacht aan de boekhouding van het kippenproject. Nadat wij nog eens alles herberekenen, maken we voor elke familie een schema van wat ze exact moeten terugbetalen en wanneer. Zo hopen we de families te helpen door ze een leidraad te geven. Uitgeput vallen we in slaap.

Zaterdag 21 oktober

Rond 6.15 uur lopen we naar beneden voor het ontbijt. Robert is er ook en we bespreken met hem de nieuwe contracten en de schema's voor de families. Als wij gaan ontbijten, gaat Robert terug naar Casat om de families bijeen te roepen.

In Casat delen we onze bevindingen n.a.v. onze herberekeningen aan ze mee en vertellen we over de gemaakte schema's, voor elke familie een.

Vervolgens laten we ze de contracten die we vannacht gemaakt hebben voorlezen en na vertellen. Nadat ze hebben gezegd dit te snappen, ondertekenen ze het contract. We hopen dat de families hun verantwoordelijkheid nemen en dat ze in juli 2012 het verschuldigde bedrag hebben afgelost. Dan kunnen er nieuwe families starten.

We vertrekken 3 uur later dan gepland uit Casat. Ook op de terugweg hebben we veel last van de slechte wegen, drukte op de weg en de vele werkzaamheden. Cynthia wordt nog gebeld door de moeder van Mabel; Mabel is voor controle bij dr. Antonio geweest. Tijdens het verwijderen van de hechtingen blijkt de wond nog niet helemaal gesloten te zijn en

worden er nieuwe hechtingen geplaatst. Mabel moet over 2 weken weer op controle komen. Tijdens deze 2 weken zal Mabel 3x per week fysiotherapie aan huis krijgen.

Pas rond 19.30 uur checken we in bij ons hotel. We nemen nog kort afscheid van Cynthia en haar man en broer en spreken voor het einde van de week af elkaar weer te ontmoeten voor overleg. Wij lopen direct door naar de supermarkt, halen noodles en liggen om 21 uur in bed. We zijn helemaal kapot.

Zondag 22 oktober

We hebben geen wekker gezet en worden pas om 9.30 uur wakker. We genieten van een luxe ontbijt in het hotel en gaan ons oriënteren op de beschikbare vluchten naar een tropisch eiland. We willen de komende dagen gebruiken voor onze administratie en beslissen dat we dit beter op een eiland kunnen doen dan in een druk Manila. We boeken een binnenlandse vlucht naar Bohol en zullen morgenochtend vertrekken. De middag gebruiken we om een planning te maken voor de activiteiten voor het komende jaar en maken een start met allerlei documenten die we in de komende tijd gaan gebruiken. We eindigen de dag met een pizza en een wijntje en liggen weer vroeg in bed.

Maandag 23 oktober t/m donderdag 27 oktober

Maandagmorgen om 9.00 uur stappen we in een taxi naar het vliegveld waar we snel kunnen inchecken. Eenmaal bij de gate, wacht ons een chaotisch tafereel. Passagiers van 5 vluchten verzamelen zich in 1 kleine ruimte wat resulteert in een grote chaos. Wij vertrekken met een vertraging van 2,5 uur richting Bohol. Op het vliegveld van Bohol staat er geen taxi van ons hotel. Na een paar keer bellen, stappen we in een andere taxi die ons naar Panglao brengt. We checken in en gaan heerlijk over het strand wandelen.

Deze dagen staan in het teken van het uitwerken van alle gebeurtenissen, passen we de projectomschrijvingen aan, maken we documenten om voor de mensen in Casat de werkwijze duidelijker te maken. Ook maken we een start met het jaarverslag. Een boel werk, maar het uitzicht op het witte zandstrand, de azuurblauwe zee en de palmbomen maakt dat we dit op zeer ontspannen wijze kunnen doen.

Vrijdag 28 oktober

Heerlijk uitgerust verlaten we om 8 uur het hotel om weer terug te gaan naar Manila. We hebben de afgelopen dagen veel gesproken over alle ervaringen van de vorige week, een begin gemaakt met het opstellen van documenten, maar zeker ook genoten van de natuur van Bohol. Zo heeft Linda 4 duiken gemaakt, Marjolein gesnorkeld (jaja!), hebben wij de "Chocolat Hills" bezocht die iets minder chocoladebruin waren dan verwacht en het kleinste aapje gezien: de Tarsier. Dit aapje heeft als voorbeeld gediend voor de "Gremlins". De overeenkomst is inderdaad duidelijk!

Zonder vertraging vertrekken wij van Bohol om 5 kwartier later weer te landen in Manila.

Cynthia en haar man halen ons weer op en brengen ons naar het hotel. Wij geven onze spullen af en gaan direct door naar het ziekenhuis in Quezon City. Daar treffen we Mabel met haar moeder en zus. Zij had de afgelopen week een groot epileptisch insult gehad en de dokter wilde haar graag zien. Tegelijk kon zij ook naar de fysiotherapie voor een behandeling. Met de behandelend arts is afgesproken dat Mabel terug naar Casat kan en pas begin januari bij dr. Legazpi op consult hoeft te komen. Dan zal er besloten worden of er nog een operatie (het sluiten van het voorhoofd) zal volgen. Tot onze opluchting zien wij een andere Mabel dan de vorige week. Zij is veel actiever, brabbelt wat, lacht veel en kan nu haar hoofd goed in balans houden. We hopen dat deze lijn doorzet!

Wij zetten haar en haar moeder en zusje weer op de bus naar Pampanga en gaan zelf terug naar het hotel. Met Cynthia spreken wij voor de volgende morgen om 8 uur af. Zij nemen ons dan mee naar de 'Taalvulkaan' en 'Palace in the Sky'. Na het genot van een heerlijke peppersteak duiken wij ons bed in.

Zaterdag 29 oktober

Even na achten komt Cynthia, samen met broer en man (ons 'Dreamteam') ons ophalen en gaan wij richting 'Taalvulkaan'. Dit is naar het zuiden en het is bijzonder om te zien dat de omgeving hier duidelijk anders (rijker) is dan als je naar het noorden gaat. Volgens Cynthia wonen hier ook veel rijke Filipino's die niet in Manila willen wonen. Na zo'n 5 kwartier komen wij bij een uitzichtpunt. Jammer genoeg is het niet helemaal helder, maar de vulkaan is goed te zien. Deze vulkaan ligt in

een meer en is al geruime tijd niet meer actief geweest. Je kunt er naartoe met een bootje, maar dit laten wij maar aan anderen over. We stappen weer in de auto en gaan op weg naar 'Palace in the Sky'. Dit is het half afgebouwde 'buitenverblijf' van Ferdinand en Imelda Marcos. Het is nooit afgebouwd omdat de 'People Power Revolution' in februari 1986 roet in het eten gooide; Marcos werd afgezet. Het is een bizar gebouw wat heel hoog op een heuvel staat en nu opengesteld is voor het publiek. Behalve het gebouw zijn er ook de nodige souvenirstalletjes. Daar scoren wij leuke portemonneetjes voor de verkoop. Op de terugweg lunchen we met uitzicht op de vulkaan en gaan we nog vlees kopen op een lokale markt.

In Manila aangekomen gaan we naar "Tiendesitas" een grote overdekte markt vol Filippijnse spulletjes. Daar leven wij ons uit en met behulp van de man van Cynthia krijgen we ook goede prijzen.

Weer terug in het hotel hebben wij een goed gesprek met Cynthia. Zij wil ons blijven ondersteunen en helpen. Hier zijn wij natuurlijk erg blij mee! Want zonder een goede contactpersoon op de Filippijnen is het bijna onmogelijk.

Zondag 30 oktober

Vandaag gebruiken wij om uit te slapen en nog wat laatste inkopen te doen. Ook zetten we al onze gekochte spulletjes op de foto zodat deze op de site gezet kunnen worden voor de verkoop.

Onze vlucht vertrekt pas om half 12 's avonds. Maar gelukkig kunnen wij tot 8 uur op de kamer blijven zodat wij ons rustig kunnen voorbereiden op de terugreis. Om 8 uur staan Cynthia met haar man en broer ons in de lobby op te wachten om ons naar het vliegveld te brengen. Daar aangekomen schrikken wij

van de hoeveelheid mensen die allemaal op reis gaan. Wij nemen afscheid van ons 'Dreamteam' en gelukkig is er een mannetje die ons op miraculeuze wijze door de menigte heen loost en zo staan wij toch nog snel bij de incheckbalie.

Het vliegtuig vertrekt op tijd en na een tussenstop op Dubai landen wij om kwart voor één op Schiphol. Daar worden wij opgewacht door Joris Linzen en Ton, Tonny en Bart.

Afsluiting

En zo zit onze tweede VeloVelo reis er weer op. Het was mooi om te zien hoe het met de projecten gaat. Wat er bereikt is met al uw goede giften. Veel positieve geluiden en blije gezichten tijdens ons bezoek aan Casat. De mensen zijn erg blij met de steun vanuit Nederland, de kinderen op de basisschool zijn trotser, werken harder en krijgen nu een kans op een zelfstandig en onafhankelijk leven.

We willen u ook via deze weg bedanken voor al uw support en steun aan VeloVelo!

November 2011

